Quan algú em sobra

Per PepMaria el dt., 16/01/2018 - 09:00

Hi ha temporades en la vida en què sento que algú sobra. Que tal o tal altra persona genera en mi un cúmul de sensacions negatives que crec que passarien si la persona desaparegués de la meva vida. Segurament aquesta persona habitava el meu món sense preocupar-me, i de sobte requereix la meva atenció: el meu temps, la meva energia. Un temps i una energia de què no disposo, i per això la percebo sobrera.De fet, el meu món està habitat per persones, institucions, objectes i espais amb els quals estableixo relacions complexes: hi projecto desitjos (conductes, resultats), i ells projecten sobre mi els seus desitjos. I jo he de sobreviure – o conviure - de la manera més harmònica possible en aquesta interacció de desitjos. Les sensacions negatives provenen del fet que la persona sobrera pertorba una harmonia que segurament m'ha costat Déu i ajuda d'assolir.
Una opció, doncs, és treure la persona sobrera del meu món. Això es pot fer de diverses formes: des de l'acció positiva de treure-la físicament de prop meu (confinar-la), fins a l'acció negativa de no comunicar-me amb ella (ignorar-la). Aquesta estratègia em suggereix tres reflexions. Primer, és bo considerar quins costos tindrà la meva actitud en aquella persona i en el seu entorn: se sentirà sola? qui l'haurà d'acompanyar enlloc meu? Segon, cal tenir cura que el confinament o la ignorància d'aquella persona no esdevinguin estratègies habituals en relació amb cada persona del meu món que en algun moment passa a sobrar-me. Altrament dit: avui em sobra aquesta persona, però si la trec, potser demà em sobrarà aquella altra. I tercer, fent fora del meu món els qui em sobren difonc al meu voltant una actitud que amb el temps es pot girar contra mi: potser vindrà un dia que sobraré a algú; algú que haurà après justament de mi que la solució és confinar-me o ignorar-me.
Hi ha una segona estratègia: fer lloc a aquesta persona en el meu món. No és fàcil: demana refer la interacció de desitjos que havia arribat a una certa harmonia. Demana canviar el meu món: canviar els meus plans i desitjos perquè aquella persona hi trobi el seu lloc.
Deia Sartre que l'infern són els altres. Però també diu el company Jordi Font (jesuïta i psiquiatre) que la vida amb els altres és mentalment higiènica: ens empeny a sanejar conductes i imatges mentals; a modificar "el meu món"; a fer les coses de manera que les persones deixen de ser mitjans per esdevenir finalitats; a testimoniar davant de les persones sobreres i de la comunitat que ningú no sobra.
.....
· "Fins i tot una bona persona pot experimentar dolor en obrar bé; però quan el fruit es produeix, aleshores experimenta els bons resultats." *Dhammapada* 121.
"Entra a les ruïnes del teu cor/ i aprèn del que significa la humilitat" Rumi *La cura del pastor*
· "Primer van venir a buscar els jueus, però no vaig fer res perquè jo no era jueu. Després van venir a buscar els homosexuals, però jo no vaig fer res perquè no era homosexual. Després van venir a buscar els immigrants, però jo no vaig fer res perquè no era immigrant. I quan em van venir a buscar a mi ja era massa tard per a escapar-me."
· "Fer-se humà no és més que una crisi rere una altra, a mesura que ens anem obrint camí en direcció a una intimitat més gran amb Déu i els uns amb els altres." (T. Radcliffe *Por qué hay que ir a la Iglesia. El drama de la eucaristia.* p.168*)*
.....
· En els darrers temps, quines persones em sobren perquè fan trontollar l'equilibri del meu món?
· Quines hàbits de vida interior uso per fer lloc en el meu món a persones que em comencen a sobrar?
· A nivell de societat, quins col·lectius carreguen més fàcilment amb l'estigma de ser sobrers? Quines accions podem emprendre per fer-los lloc?